



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-10

# Al carrer

**JUBILATS** • Marea Pensionista omple els carrers d'onze ciutats catalanes per reclamar a l'Estat l'increment de les pensions

**ESCOLA CATALANA** • Milers de manifestants a Barcelona defensen una escola catalana, democràtica i sense por

**CREMADA FESTIVA** • Unes dues-centes persones cremen fotos del rei a Girona per celebrar la sentència que no ho criminalitza



Dues imatges d'una Barcelona presa per les manifestacions: a l'esquerra, la dels jubilats a Roger de Llúria i, al costat, la que defensa el model d'escola catalana ■ ACN / JUANMA RAMOS

**DIET FLASH**  
medical  
La dieta que funciona

**APRIMA'T**  
SENSE PASSAR GANA  
www.ladietaflash.com

Tot el mes de MARÇ 2018  
DESCOMpte DEL 20%\*

T. 973 23 31 84  
C/ Sant Antoni, 41 - Lleida

**CULTURA**  
Avui amb El Punt Avui

**MANS MANETES**  
MÀRIA AURELIA CAPMANY

Avui, gratis amb El Punt Avui

**MANS MANETES**  
L'Alguer: paraules, cançons i veus de minyons

**GILI**  
www.giligroup.com - www.repuestoagricola.com

T'ESPEREM a la Fira de SANT JOSEP (MOLLERUSSA) del 16 al 19 de març



# Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

## HERMES COMUNICACIONS SA

**President:** Joaquim Vidal i Perpinyà.  
**Consell d'Administració:** Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.  
**Consell de lectors:** Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a [conselldelectors@elpuntavui.cat](mailto:conselldelectors@elpuntavui.cat). Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

**Direcció Executiva:** Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

## Keep calm

Marina Llansana

## Recordem Barnils



**A**questa setmana ha estat l'aniversari de la mort de Ramon Barnils. Per mantenir viu el seu record els periodistes del Grup

Barnils van impulsar a les xarxes l'etiqueta #RecordemBarnils que s'ha convertit en un recull divertíssim de les seves frases més enginyoses. Fa disset anys que va morir i en canvi les seves frases cèlebres sobre periodisme i política són avui fins i tot més certes que quan les va dir.

Barnils, l'home que no s'escandalitzava per res perquè era això que avui anomenem un "open-minded" radical, avui es posaria les mans al cap en veure la crisi profunda que viu el periodisme. Mitjans espanyols que en lloc de fer de contrapoder (que és el que s'esperaria d'un mitjà que presumeix d'investigar) fan la feina bruta a les clavegueres de l'Estat publicant informes falsos per desacreditar polítics catalans, capçaleres teòricament independents –com "el independente de la mañana"– fent política descaradament en editorials i reportatges que fan envermellar el demòcrata més

Sense llibertat no hi ha periodisme i sense periodisme no hi ha llibertat

sofert, mitjans públics manipulant allà, i mitjans públics intervinguts econòmicament aquí.

La falta de credibilitat dels mitjans, avui tan profunda, ja preocupava Barnils. En un article a la revista *El Temps* l'agost de l'any 2000, ho va resumir amb aquella ironia tan seva: "Diu que han sortit diaris de poca pàgina. Si són de fiar, anirem informats, si no, anirem menys desinformats."

Tot i així, estic segura que Barnils veuria motius per a l'esperança. Una de les seves frases que més m'agraden és la que diu "per molt pessimisme que intentin inocular els pessimistes de sempre, sempre salta una espurna d'esperança que ens justifica als optimistes". I per això penso que ell, que creia tant en els joves, hauria vist també l'oportunitat que representen per a la professió periodística: joves que no tenen mandra de sortir al carrer i explicar què passa, i fer-ho per molts canals diferents, joves que munten projectes periodístics amb pocs recursos però on la llibertat d'expressió està garantida, joves que entenen que sense llibertat no hi ha periodisme i, encara més important, que sense periodisme no hi ha llibertat.



## La vinyeta

Fer



## Vuits i nous

Manuel Cuyàs

## Lluita inèdita

**D**urant tres dies hi ha hagut a la plaça de més amunt activitats en favor de l'alliberament dels presos, del retorn dels exiliats, de la democràcia. Els organitzadors han muntat dues cel·les de presó perquè els vianants hi entressin i veiessin el món entre reixes. Una ximpleria? Un acte d'imaginació que combina la tragèdia amb el bon humor. Des de dos empostissats s'han cantat cançons a cor o en solitari, a cappella o amb música. Algunes cançons eren tradicionals, amb la lletra adaptada a la situació. Qui és l'autor de les alteracions? Genís Mayola n'és un, però n'hi ha d'haver més. S'han recitat poesies, s'han fet discursos... Pastisseries i pizzereries del veïnat i de més lluny han mantingut els actuant i els assistents alimentats. A la nit, personal voluntari s'ha rellevat perquè ningú malmetés el material. M'hi he deixat caure de tant en tant. Des de casa, ho sentit de lluny.

La repressió de l'independentisme ha generat formes de protesta inèdites. Això no s'havia vist mai. No s'havia vist en dictadura, quan hi havia

“Companys d'antigues lluites es perden també Roger Mas

uns altres presos, perquè estava prohibit, ni en democràcia, perquè no hi havia hagut motius tan poderosos. Després hi ha els llaços grocs que la gent es posa a la solapa. Se'n veuen al mercat, al tren, al cine... Alguns que els porten són increpats. També ho poden ser els "sediciosos" i "tumultuaris" de la plaça. No hi fa res: segueixen endavant amb el llaç, les cançons i la presó escenogràfica. M'expliquen que dos amics van agafar el cotxe i es van plantar a Sixena. Van escriure a terra "llibertat presos polítics" i van tornar. Una ximpleria? Una forma d'expressió en un lloc sensible. En podrien haver

triat un altre però va ser aquest.

Em fa com pena –no sé si pena és la paraula– no trobar-me companys d'altres lluites en aquesta. Es pot estar en contra de la independència però no de la injustícia. Alguns ens havíem unit a ells quan eren víctimes de persecució sense que participéssim del tot del seu pensament polític. Fan cara d'amarg, fan cara de PP, de Ciutadans. Hi ha metamorfosis facials que no hauries dit mai. Es perden la lluita històrica d'ara. No surten de casa i no sortiran enlloc.

Assisteixo al concert de Roger Mas a L'Auditori. Les seves cançons no són combatives, però prèviament ha tingut la deferència d'anar a presentar el nou disc a Carles Puigdemont, a Bèlgica. A mig concert, abans de fer protagonista d'una cançó Francesc Pujols diu: "Els presos sortiran, els exiliats tornaran, ells no venceran perquè és impossible i un dia ho tindrem tot pagat." L'Auditori retruny. Per aquest comentari els "companys d'altres lluites" prescindiran d'una de les millors veus i un dels millors músics de Catalunya o li faran mala cara? Pena també és la paraula.



EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA  
http://www.elpuntavui.cat  
972 18 64 00  
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques) i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dblza8>



## A la tres

Xevi Xirgo / [xxirgo@elpuntavui.cat](mailto:xxirgo@elpuntavui.cat)

# Quina setmana!

Preparin-se per a una setmana entretinguda. I ara ja no els parlo pas de la investidura, que també. Els parlo, és clar, de la setmana suïssa que ens espera. Perquè a partir d'avui veurem el president Puigdemont i la consellera Serret passejant tranquil·lament (tot i que dubto que mai ho puguin fer tranquil·lament) per Suïssa. Serà, des d'un punt de vista suís, una setmana normal; amb festivals de cinema en marxa, col·loquis i conferències. Però serà, des d'un punt de vista espanyol, una setmana d'histèria. Perquè veure com Puigdemont i Serret es passegen i participen amb normalitat en actes a Suïssa (on cal no oblidar que també hi ha l'exdiputada de la CUP Anna Gabriel) serà, per Espanya, una autèntica provocació. Fixin-s'hi bé: Puigdemont clausurarà avui un festival de cinema on s'hi projectarà la pel·lícula *Catalogne: l'Espanne au bord de la crise de*

“Normalitat i llibertat de moviments a Suïssa; nervis (o histèria) a Espanya

*nerfs* (no penso traduir el títol, que és prou aclaridor). Però és que demà, en una sala de l'ONU a Ginebra (detall gens menor), hi haurà un debat sota el títol *Human Rights regression in Spain* (títol també molt aclaridor) en el qual hi participaran familiars dels presos polítics catalans i diferents ex-

perts, entre ells el fiscal magistrat emèrit del Tribunal Suprem espanyol José Antonio Martín Pallín i, per citar-ne algun altre, el síndic de greuges de Catalunya, Rafael Ribó. Histèria! I, independentment que Puigdemont es pugui reunir a Ginebra, en públic o en privat, amb Anna Gabriel, resulta que dimecres el president català (expresident, segons Rajoy) pronunciarà una conferència i participarà en un debat al Graduate Institute de la capital suïssa per parlar sobre les independències al segle XXI, moderat pel corresponent de la BBC Imogen Foulkes. Més histèria! Agafin-se fort, doncs, perquè, vist el que han dit les autoritats suïsses (“Puigdemont es pot moure lliurement pel país”), el govern espanyol no podrà fer gaire res més que gesticular, gesticular i gesticular. Quina setmana, senyors (i senyores) meus/meves. Preparin-se. Estarem entretinguts.



## De reüll

Montse Oliva Vilà

# Escola a la penombra

En un partit que fa massa temps que treballa en la penombra, té lògica que Pedro Sánchez hagi decidit encendre tots els llums del PSOE per intentar veure-hi més clar des de dins i, sobretot, perquè se'ls vegi bé des de fora. Aquest seria l'objectiu de l'anomenada Escola de Bon Govern, que aquests dies celebra a Madrid per fer perceptibles les polítiques d'una formació que, històricament, ha gaudit de períodes de gran poder i que, actualment, encara és força hegemònica a l'àmbit autonòmic i municipal. Però ves per on que algunes vegades passa que, quan toques l'interruptor per encendre un llum, de cop la bombeta s'ha fos! I això és el que li ha passat aquests dies a Sánchez. Tres dels principals líders territorials –Susana Díaz, Ximo Puig i Javier Fernández– al·legaven tenir altra feina per no fer-se la foto de la unitat. De tots, el president valencià

és l'únic que tenia una tasca ineludible: les Falles. En canvi, a l'andalusa poc més que li va faltar dir que no se li ha perdut res a Madrid aquests dies. Els exsecretaris generals Felipe González i Alfredo Pérez Rubalcaba tampoc no s'hi van presentar. Sí que ho va fer José Luis Rodríguez Zapatero, que li va salvar la inauguració. A Javier Solana, millor que se l'haguessin estalviat, perquè va proclamar que no està content amb el que fa ara el PSOE. Després d'unes jornades amb una il·luminació tan minsa, no seria estrany que en la clausura algú acabés cridant: “El darrer que apagui el llum!”

## Les cares de la notícia



PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

### Mariano Rajoy

#### Incapacitat de reacció

Milers de persones es van manifestar per tot l'Estat per protestar per la ridícula pujada de les pensions. La resposta de Rajoy, molt en la seva línia, és que pujaran “el que es pugui”. Més d'una i de dues coses està fent malament un govern quan dia sí i dia també té gent al carrer protestant.



COMISSARI DEL FESTIVAL MOT 2018

### Josep Ramoneda

#### Un festival literari d'èxit

El festival literari Mot, que en aquesta 5a edició té com a comissari Josep Ramoneda, va tancar ahir la programació de Girona amb un gran èxit de públic, abans de continuar dijous vinent a Olot. Les converses entre destacats escriptors nacionals i internacionals demostren la força de la paraula.



ALCALDESSA DE BARCELONA

### Ada Colau

#### Anar per feina a les Glòries

Un cop superat el debat de si es va fer bé aturant les obres de les Glòries, el que toca és tornar-s'hi a posar, perquè Barcelona no es pot permetre tenir un pegat d'immenses dimensions al bell mig de la ciutat. Després d'un any de treballs aturats, cal que les obres es facin com toca.



## EDITORIAL

# Els tentacles allargats del Kremlin

■ L'enverinament a Londres de l'exespia rus Serguei Skripal i la seva filla Yulia, amb un perillós gas nerviós que ha posat en perill la població, ha obert la pitjor crisi en les relacions entre Rússia i la Gran Bretanya des de la guerra freda. L'enfrontament s'eixampla perillosament amb la condemna a Moscou dels aliats britànics, i amb les sancions anunciades pels casos de suposada ingerència electoral russa als EUA. És cert que els tentacles de Putin són allargats i un assassinat com aquest, si es pot atribuir al Kremlin, es mereix la màxima repulsa internacional. I més quan Putin ha construït la seva potent carrera política sobre l'eliminació física dels adversaris, un marc en què suposadament es vinculen altres assassinats en territori anglès, com ara el de Litvinenko, i fins a 14 sospitosos accidents i suïcidis d'enemics de Putin, com ara el del dissident Gluixkov.

**Ara bé, anys de delació** de compatriotes als serveis secrets britànics van comportar a Skripal molts enemics. El món de l'espionatge és tèrbol i per exemple Skripal va ser captat per l'MI6 a Madrid en competència amb els serveis secrets espanyols i després va ser delatat a Moscou per un obscur agent del CNI. Cal, doncs, que Londres porti les proves que assegura que són concloents de l'autoria directa d'una potència com Rússia en l'afer. L'expulsió de 23 diplomàtics russos de Londres és el conflicte més greu en 30 anys i la resposta de Rússia serà dura. No es pot prendre aquesta escalada de tensió a la lleugera. Ara toca que la diplomàcia faci la seva feina i que després de les eleccions presidencials d'avui a Rússia, que amb tota probabilitat guanyarà Putin, arribi la distensió, una nova manera del líder rus d'exercir el poder i també de les potències occidentals de relacionar-se amb Rússia.

## Tal dia com avui fa...



**1 any** ETA es desarma  
Haurà lliurat les armes el 8 d'abril, 5 anys després d'haver cessat la violència. Membres de la societat civil certificaran la veracitat de l'anunci.

**10 anys** Explosió mortal  
Una deflagració al barri de la Verneda fa tres 3 morts. Un dels cossos podria ser el de la dona que havia de ser desallotjada del pis on hi va haver l'explosió.

**20 anys** Pla fracassat  
El pla de pau de José Antonio Ardanza per al País Basc fracassa. El Partit Popular i el PSOE el rebutgen en la reunió de la Mesa d'Ajuria Enea.

## Full de ruta

Joan Rueda

## Dominar el partit



La vinent pot ser una setmana clau per a la investidura. Seria bo per al país perquè això permetria tenir un govern, encara que, com tots sabem, aquest serà un executiu, *de facto*, intervingut des de Madrid. Ara, serà bo només si aquest és el desig de les tres forces independentistes, Junts per Catalunya (JxCat), ERC i la CUP. No ho serà si al final les tesis d'un o d'un altre s'imposen i generen més tensions de les actuals, que Déu n'hi do. En més d'una ocasió he defensat en aquestes columnes que aquest acord a tres bandes –ara a quatre, ja que també hi ha el PDeCAT, que no és JxCat...– és un acord contra natura i que només la finalitat, la independència, fa de cola entre propostes polítiques diferents i, en alguns casos, contràries. I això no vol pas dir que sí a tot, o tenir pressa, vol dir només tenir clar quin és l'objectiu final i, sobretot –perquè moltes vegades es perd de vista–, contra qui ens juguem els quarts.

Aquesta setmana pot ser clau per a la investidura... però només ho serà de veritat si som capaços de mantenir la unitat

Justament per això, perquè qui hi ha enfront és l'Estat espanyol, un estat que, a hores d'ara, ja ha perdut tota la vergonya i no se n'amaga, que actuarà com faci falta, sense respectar cap norma, per evitar que el poble català s'autodetermini, cal tenir paciència i valorar cada pas. Tenir govern és una necessitat? I tant que sí! Però tampoc es tracta de fer el passadís d'honor a les decisions dels jutges i dels fidels impulsors del 155. I, sobretot, es tracta d'evitar noves eleccions. Quan Mariano Rajoy les va convocar vaig defensar, des del minut zero, que s'hi havia d'anar i s'havien de guanyar perquè eren un revés al 155 i a la doctrina del PP per a Catalunya. Però ara hi ha el risc que una part dels més de dos milions de votants del bloc independentista considerin que la manca de govern i la convocatòria que nous comicis sigui una conseqüència de les disputes independentistes i no pas, fonamentalment, de l'estat de repressió permanent en què es viu. Setmana clau, però intentant, doncs, dominar els temps de la partida.



## Tribuna

M. Dolors Renau. Escriptora

## Autoajuda: innocent?

Ens plouen bons consells, entenedors, pràctics i concisos, de vegades inclús en un llenguatge poètic, a través de les xarxes socials, correus o Whatapps. Però sobretot trobem piles de consells en llibres d'autoajuda. No hi ha dubte sobre la utilitat de molts d'ells que aconsellen de forma entenedora com afrontar molts dels problemes que comporta viure. Però pot ser interessant fer palès el nexa que uneix la seva divulgació amb aspectes fonamentals de la nostra cultura col·lectiva. En primer lloc es tracta d'autoajuda, és a dir, de com manejar els problemes personals amb les teves eines individuals. Hi ha un excel·lent treball d'Archie Russell Hockschild, *La mercantilització de la vida íntima*, sobre els tractats d'autoajuda per a les dones que, pel que sembla, som les que més necessitem fer front als nostres problemes. L'autora analitza i classifica les autoajudes segons els diversos tipus de missatges soterrats. Alguns inciten a la suïcidació –per exemple aconsellen tota mena d'estratègies i argüïes per tenir content el marit– i d'altres tendeixen a enfortir l'autoestima i la realització personal. Aquest valuós treball serveix com a exem-

ple i mostra d'alguns trets fonamentals del pensament actual que s'expressen, sense explicitar-ho, en molts altres àmbits de la nostra vida, del pensament, la cultura quotidiana i les polítiques. Es tracta de responsabilitzar cada persona, individualment del seu destí, la seva sort en la vida. Cada un és responsable de tenir o no tenir allò que normalment (i discutiblement) en diem èxit o felicitat. I tot plegat dins de la lògica d'"el que val, val; i el que no, no val", lògica

“Si les condicions socials i econòmiques no tenen res a veure amb el que ens passa, no cal ocupar-se'n

sempre acompanyada d'exemples individuals de superació, d'una gran capacitat per competir i si convé, agredir. Vet aquí el que sota una o altra forma l'actual discurs neoliberal desfermat està propiciant. Deixa l'individu sol i el fa responsable del seu benestar i felicitat. Així, doncs, no som tots lliures? La gran, enorme trampa, és senzilla: s'amaga, s'oblida, es camufla, en l'anàlisi de la realitat, o de l'explicació de l'aventura individual, l'existència de factors socioeconòmics que condicionen fortament la vida de les persones, el seu accés a la cultura, a una bona feina i a determinats nivells de salut. I per camins invisibles sovint a la forma de sentir, de concebre's a si mateix i les seves dificultats. I condiciona, per tant, cap on dirigir els esforços per millorar la situació. Si les condicions econòmiques i socials no tenen res a veure amb el que ens passa, no cal ocupar-se'n. Val més esforçar-se a adaptar-se a un món que inexorablement i ocultament roda sense cap responsabilitat sobre el que ens passa. Aquesta és la gran trampa. Però sabem de bona tinta que allò personal és polític. I la política impregna, encara que no ho percebem, la nostra vida personal.

## El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a [bustia-catalunya@elpuntavui.cat](mailto:bustia-catalunya@elpuntavui.cat)

### El diable va marcar un gol

■ No és cap novetat que a aquestes altures de la temporada futbolística els clubs pensen la planificació de la prope- ra, possibles fixatges i traspassos. La darrera i sorprenent novetat en aquest camp (mai més ben dit) l'ha aportat José Ignacio Munilla, bisbe de Sant Sebastià, que com si es tractés d'un observador experimentat en matèria futbolística, ha deixat anar (i s'ha quedat tan tranquil): "El dimoni pot fer gol des de les seves pròpies files. El feminisme s'ha fet l'harakiri." Arran d'aquesta afirmació és evident que un nou jugador (tal vegada futur crac) ha fet la seva aparició en el panorama futbolístic: el dimoni. Atenció, però perquè el seu possible fixatge presenta un problema, "pot fer gol des de les seves pròpies files". Realment pot interessar un jugador amb aquesta capacitat golejadora envers el propi

equip? En qualsevol cas, no és la meua intenció fer cap mena de valoració del feminisme i molt menys de l'ancestral ritual japonès de l'harakiri, però sí que vull manifestar la meua perplexitat per un tipus de declaracions que són més pròpies d'èpoques passades que del temps en què vivim. No és d'estranyar tenint en compte la secular misogínia evidenciada per determinats sectors del clergat.

JAUME FARRÉS  
Olesa de Montserrat (Baix Llob.)

### Mutació

■ Als polítics independentistes els va faltar valor per explicar que la independència per via pacífica no era possible perquè ni Espanya era, ni és, un estat democràtic ni la UE té com a principal objectiu fer complir els principis democràtics en els estats membres. Aquesta manca de valor segurament té una explicació: què

haurien hagut de fer si reconeixien la veritat? Només tenien dues solucions evidents: ple- gar i dedicar-se als seus assumptes particulars o mirar de lluitar fora d'unes institucions mancades de democràcia. Cap de les dues opcions devia ser del grat dels dirigents independentistes majoritaris. Així que van decidir fer una fugida endavant sense intentar utilitzar el possible poder, de conseqüències imprevisibles, del quasi 50% del poble català mobilitzat. Què hauríem de fer? Primer: aconseguir que dimiteixin tots els polítics que no han sabut dir la veritat al poble. Segon: posar fi a la partitocràcia. Els polítics han de poder ser escollits directament pels electors mitjançant circumscripcions unipersonals. Tercer: eliminar els privilegis de tots aquells que viuen de la ficció democràtica que es va crear un dia i que continua viva. I atenció: no únicament els independentistes viuen

d'aquesta ficció. Com es fa això? No ho sé exactament. Potser cal esperar que tot es col·lapsi, que la patata es grilli per poder plantar una nova patata transgènica incorruptible. O, potser, hem d'esperar una mutació. Qui sap si la mutació ja està en fetus. Veurem.

JORDI ARRAUT  
Barcelona

### Bombes el 1938

■ El 1938 tenia onze anys. Un dissabte amb la mare vam baixar de Terrassa a Barcelona a veure la iaia Dolores i recordo que des de l'estació de Gràcia fins al carrer Monistrol va sonar exactament cinc vegades la sirena: bombardeig. I seguïem camí. Era normal, era la guerra. Tres tiets en edat militar eren al front. Era normal, era la guerra... poc, molt poc menjar. Tenia més gana que por.

JOAN MARTORELL  
Matadepera (Vallés Occidental)



## La frase del dia



“Mai tolerarem amenaces del govern rus contra la vida de ciutadans britànics ni d’altres en territori britànic”

Theresa May, PRIMERA MINISTRA BRITÀNICA



## Tribuna

David Vallespín Pérez. Catedràtic de dret processal (UB)

# No més brindis al sol

Les universitats públiques no semblen formar part, malauradament, d’una estratègia global i prioritària de país. Davant d’una realitat en què el Partit Popular sembla mantenir una certa connivència amb la proliferació d’universitats privades; les i els alumnes paguen més per seguir els seus estudis superiors; els centres universitaris pateixen un clar problema de finançament estructural; les plantilles de professorat i de personal d’administració i serveis, envellides, s’han reduït, en precari, de forma dràstica; i la recerca segueix el camí de la seva externalització “encoberta”; tenen ple sentit les recents paraules de l’actual president de la Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles (CRUE), segons les quals, “la Universitat no pot aguantar, ni un dia més, en la situació que pateix”.

**LA SOLUCIÓ DEL PROBLEMA** no pot passar per successius i buits de contingut brindis al sol, segurament benintencionats, però percebuts per la comunitat universitària com a simples declaracions retòriques, mai implementades. Així, per exemple, podem recordar la Moció 15/XI del Parlament de Catalunya, sobre la disminució d’inscripcions d’estudiants a les universitats i la precarietat laboral del personal docent i investigador i del personal d’administració i serveis, aprovada el 7 d’abril de 2016, on, entre d’altres coses, que mai s’han portat a la pràctica, es deia que calia revertir la pujada dels preus universitaris que ha aplicat la Generalitat des del 2011, començant per una reducció d’un 30 % en les taxes universitàries per al curs 2016/2017 (reducció que la Generalitat hauria de compensar a les universitats mitjançant l’augment de la transferència pública que els destini en els pressupostos de l’exercici següent); posar fi a les situacions de precarietat del personal docent i investigador i del personal d’administració i serveis; i recuperar en els pressupostos pel 2016 el finançament

ment que es va destinar a les universitats públiques l’any 2011, com a mínim, tendint a la mitjana de despesa universitària de l’OCDE.

**UN ANTIC RECTOR** de la Universitat de Harvard va assenyalar, encertadament, que malgrat que algunes i alguns poden tenir la temptació de pensar que l’educació és cara, encara ho és més la despesa que acaba per generar el foment de la ignorància. En una línia similar, ja l’any 2013, l’Associació Catalana d’Universitats Públiques (ACUP), en un article manifest, titulat “Crida de la Universitat Pública Catalana”, va concloure que “la Universitat catalana no pot suportar més retallades, ja que està en perill la seva viabilitat, així com, en un moment decisiu per al propi país, la paralització de la seva capacitat per liderar els canvis que la nostra societat necessita”. És l’hora d’enfortir i promoure el sistema universitari, així com de reforçar les nostres universitats i els diferents estaments que formen part de la comunitat universitària.

“La Universitat pública catalana necessita accions polítiques responsables i urgents, i no bons propòsits que queden en paper mullat

**AQUESTS OBJECTIUS**, però, no poden esperar, per molt necessari que sigui, a assolir un pacte d’estat per la universitat, o bé a l’aprovació d’una nova llei d’universitats. Hi ha coses que bé podrien afrontar-se, amb agilitat, amb reformes legals parcials: la revisió general de les condicions del professorat i del personal d’administració i serveis; l’assegurament de la suficiència financera de les universitats públiques; i la revisió de la política de beques, taxes públiques i accés a l’educació superior. La Universitat ha de fugir de l’immobilisme encara present a part de les seves i els seus integrants, així com també reflexionar sobre les seves actuals estructures acadèmiques i titulacions; però els diferents governs han de tenir clar, en paral·lel, que ja s’ha esgotat el termini per “perdre el temps”.

**EL PRIMER PAS** per trobar la resposta a la realitat actual és parlar amb claredat meridiana. La Universitat pública catalana ja està, si se’m permet l’expressió, fins als nassos d’un ampli ventall de bons propòsits que, quan arriba el moment de la veritat, ni tan sols arriben a ser paper mullat. Calen accions polítiques responsables i urgents vers la Universitat pública. Un bon punt de partida pot haver estat, sens dubte, la constitució, amb data 19 de juny de 2017, del Pacte Nacional per la Universitat, promogut pel govern de la Generalitat i que té per objectiu debatre i consensuar el futur model universitari català, tot configurant acords, amb la data límit del mes de setembre de 2018, quant al model de finançament, les polítiques de personal i de qualitat, i el sistema de tarifació social, entre d’altres. Però compte, perquè la Universitat pública catalana no es pot permetre, com tampoc el país, que aquest pacte, malgrat les dificultats polítiques del moment, sigui una nova declaració de bons propòsits amb nul·l caràcter executiu. La nostra Universitat ha de viure de realitats. *Yes, we can.*

## De set en set

Matthew Tree

## El mot just



Últimament, comentaristes diferents han fet servir termes diferents per descriure l’Estat espanyol post-1-O. Pels unionistes és “un estat de dret democràtic”. No cal que hi perdem més temps. Per altra gent és una “democràcia autoritària”, un “estat totalitari”, una “dictadura encoberta” i se l’ha comparat a l’Alemanya nazi o bé a la Turquia actual. Però sempre m’ha fet l’efecte que aquestes descripcions són o bé exagerades o bé poc precises. Per fi, un article al *New York Review of Books* escrit per l’assagista indi Mukul Kesavan explica un concepte polític que encaixa perfectament amb el comportament actual de Madrid i que es diu “majoritarianisme”. Un estat “majoritarianista” és aquell en què –segons Kesavan– només aquells ciutadans que tenen una cultura, una fe, una ideologia o una llengua majoritària dins de l’Estat són tractats com a ciutadans autèntics o –si preferiu una paraula emprada amb ganes pel Sr. Rajoy– “normals”. La resta són “tolerats” i s’espera d’ells que “es comportin bé i amb deferència”. Si no ho fan, es deixarà de respectar la seva llibertat d’expressió, s’obviarà la seva voluntat política –ni que sigui expressada a través de les urnes– i es castigarà els seus líders, alhora que “es propagarà la idea que és la majoria que ha estat injuriada i que ja és hora que es defensi contra la minoria”. “La disseminació d’aquesta idea –hi afegeix Kesavan– és la condició prèvia per a actes de violència dirigits contra la minoria en qüestió.” En resum: Espanya.

## Sísif

Jordi Soler





# Nacional

Entrevista  
al periodista  
Vicent Partal

“Estem al mig de la  
partida i ja veurem  
com acaba”



Arrenca  
el període  
electoral  
a l'ANC

L'Assemblea  
Nacional elegirà el  
nou secretariat que  
haurà de triar el  
relleu de Sánchez

VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

## “L'escola catalana no e

**RESPOSTA** Milers de persones surten al carrer contra els atacs als docents i en defensa del model educatiu de Catalunya **RAONS** Els convocants remarquen els beneficis de la immersió lingüística per a la cohesió social

Raül Garcia i Aranzueque  
BARCELONA

Som en temps de manifestacions, que es convoquen al ritme que marquen les atzagaiades del govern espanyol, i ahir, de grans, n'hi havia dues: la dels pensionistes, al matí, i la de la tarda en defensa de l'escola catalana, que, tot i l'empatx de protestes i la pluja, va aplegar milers de persones al centre de Barcelona.

Convocada per multitud d'organitzacions de la comunitat educativa i d'entitats de defensa de la llengua i la cultura catalanes, la marxa va recollir un gran nombre de reivindicacions: una de central, la defensa del català com a llengua vehicular a l'escola, i d'altres com la llibertat dels mestres de poder parlar de tot a classe, inclòs el referèndum de l'1 d'Octubre l'endemà de les destrosses que la policia espanyola va fer a molts centres. I encara una altra, la demanda de més recursos per a l'escola pública, un matís que no va agradar a la Fundació Escola Cristiana –la principal organització dels centres concertats–, que es va desmarcar de la manifestació.

El lema de la manifestació, “L'escola catalana democràtica i cohesionadora no té por” (en lletres ben grosses les tres últimes paraules) resumia prou bé els objectius principals de la marxa, que eren alhora els més corejats pels manifestants. “L'escola catalana no té por” va ser el lema més cridat, seguit de va-

riants com “No tenim por”, el càntic comodi “L'escola serà sempre nostra” o “És republicana l'escola catalana”.

I enmig de tot plegat, cartells i peces de roba per a tots els gustos: en defensa del català, de l'escola pública, contra les retallades i la samarreta verda que els mestres de les Illes Balears lluïen aquell inici de curs de l'any 2013 quan es van plantar contra el pla de trilingüisme que volia imposar el govern del Partit Popular. De fet, la consigna inicial era crear una marea verda, com la de les Illes Balears, que, casualment, era el color que duïen al barret els joves que sortien dels *pubs* irlandesos per celebrar el Saint Patrick. Finalment, el verd es va barrejar amb el groc antirretallades, els llaços en solidaritat amb els presos polítics i, sobretot, amb les colorines dels paraigües.

La marxa va transcórrer, com és habitual, sense incidents, i en un to fred, al principi, propi de qui porta desenes de manifestacions a l'esquena en les darreres setmanes. L'ambient, però, es va anar animant a mesura que la capçalera avançava cap a l'estació del Nord i va esclatar amb els primers parlaments al damunt de l'escenari.

Els representants d'algunes de les entitats que organitzaven la manifestació van ser breus, però alhora clars i amb un fil conductor en el seu discurs que lligava amb el de tots els altres: destacar el



Manifestació per l'escola catalana ■ JUANMA RAMOS

### Les frases

“Mai, mai, mai podran imposar allò que no han pogut guanyar a les urnes”

Marcel Mauri  
VICEPRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

valor del model de l'escola en català com a garantia de la cohesió social.

Així ho va expressar el portaveu nacional del sindicat USTEC-STEs, Ramon Font, que va destacar que el model d'escola en català “ha permès que tothom pugui ser lliure de

“L'escola en català ha permès que tothom pugui ser lliure de parlar el que vulgui”

Ramon Font  
PORTAVEU NACIONAL D'USTEC-STES

parlar el que vulgui”. Sense immersió –va explicar Font– molts nens i nenes d'alguns barris no haurien après el català i estarien en desigualtat de condicions respecte dels altres. El portaveu d'USTEC, que està acusat d'incitació a l'odi per haver dit que no pensa-

va fer classes en castellà, es va ratificar en les seves paraules i va argumentar que si no utilitzés el català en les seves classes d'història “no faria cap favor als alumnes”.

En termes semblants es va expressar la portaveu de Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), Mercè Terès, que va reivindicar el paper dels estudiants en la defensa de l'escola catalana, malgrat que sovint és menystingut, i va recordar la gesta dels mestres balears i les tres setmanes de vaga indefinida que van fer per acabar tombant el pla que pretenia reduir la presen-

cia del català a l'aula. “Estan atacant dia a dia tots els Països Catalans”, va concloure Terès, enmig de l'ovació dels assistents, que també van corejar càntics a favor de la llibertat dels presos polítics.

El discurs més polític el va fer el vicepresident d'Òmnium Cultural, Marcel Mauri, que es va adreçar al bloc del 155. “Mai, mai, mai podran imposar allò que no han pogut guanyar a les urnes”, va advertir Mauri, que va destacar que el de l'escola catalana és un “model d'èxit, cohesionador i que té el consens de tota la comunitat educativa”. ■



L'APUNT

## A què juguen els sindicats?

Jordi Panyella

Al marge de negociar amb les empreses expedients de regulació d'ocupació i cobrar la part que els correspon per assessorar treballadors que acaben acomiadats, exactament a què es dediquen els sindicats? El 8 de novembre passat el líder de la UGT a Catalunya va ser escridassat per la gent quan es va voler afegir a l'èxit d'una vaga general que el seu sindicat no havia convo-

cat. El passat 8 de març les dones van omplir els carrers com mai en un desafiament al poder establert i deixant en evidència la capacitat de mobilització de les organitzacions de classe. I ahir, una vegada més, els sindicats van quedar superats per la força d'una marea de jubilats que, ells com ningú, saben que en això de la lluita, millor anar sols que mal assessorats.



# ...s toca"



## LA CRÒNICA

Raül Garcia i Aranzueque



# De mani en mani

“Quina mani és aquesta, la dels pensionistes?” “No, la dels pensionistes era al matí. Aquesta és per a no sé què de l'escola.” Així de confosos estaven ahir a la tarda un senyor i una senyora a la plaça Urquinaona en veure com s'hi anava aplegant una gentada amb pancartes, banderes i paraigües. No tan estupefactes, però, com els joves irlandesos que es dirigien al pub que fa cantonada amb Roger de Llúria a celebrar Saint Patrick, la seva festa nacional, guarnits amb els barrets estrafolaris de la cervesera Guinness.

Barcelona s'ha convertit en la capital mundial de les manifestacions per obra i gràcia del govern espanyol i les seves malifetes, que cada cop deixen descontenta més gent. Aquí i, ara també, en altres punts de l'Estat. Com la Rosa Bermúdez, que no se'n perd cap, de manifestació. “Bé, quan coincideixen alhora no puc anar a tot arreu”, s'excusa. I el cas és que això ja comença a passar. Ahir hi havia dues grans protestes: la de l'escola catalana i la dels pensionistes, que per edat li toca de ple. Però també hi havia eleccions al secretariat nacional de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Bermúdez no té el do de la ubiqüitat.

La manifestació a favor de l'escola catalana no se la podia perdre. “Fa 44 anys vaig muntar una escola catalana, l'escola Pit-Roig”, a Barcelo-



Una pancarta en la manifestació d'ahir per l'escola catalana ■ JUANMA RAMOS

na, explica aquesta exmestra, que ahir va acudir a la marxa acompanyada d'altres excompanyes d'ofici. L'escola Pit-Roig va ser un dels centres pioners en l'ensenyament en català molt abans que aquest model s'implantés en algunes escoles públiques i, posteriorment, s'estengués arreu del país.

Ha plogut molt des d'aleshores, i a Bermúdez li costa de pair que, tants anys després, aquell model encara es posi en qüestió. Així i tot, ella està prou tranquil·la i no veu l'escola en català “en perill” perquè confia

que, per més lleis que es puguin aprovar, els mestres no posaran en risc tot el que s'ha guanyat, perquè “si s'ensorra l'escola s'ensorra tot”. Això sí, caldrà seguir lluitant i sortir al carrer tantes vegades com calgui, que últimament són moltes.

L'estol de paraigües avança. A sota, molts llaços grocs desgastats de tantes marxes a la intempèrie amb un temps hivernal que es resisteix a anar-se'n. I en les converses, retrobaments de gent que es veu de manifestació en manifestació. Cada dos per tres, vaja. ■



# Saint George's School

SUMMER SCHOOL 2018 IMMERSIÓ LINGÜÍSTICA EN ANGLÈS

LEVEL 1 (3 a 6 anys)

LEVEL 2 (6 a 13 anys)

Totes les activitats lúdiques, esportives i acadèmiques s'imparteixen en llengua anglesa.

Opcions: - 4 setmanes al Saint George's Summer School  
- 2 setmanes al Saint George's Summer School + 2 setmanes de colònies en anglès a Mas Llop (Caldes de Malavella)

Dates: del 2 al 27 de juliol · Horari: de 9 a 17 h · Serveis de menjador i transport: Vic - Olot - Figueres - Costa - Girona - Lloret  
Per a més informació i inscripcions: [www.saintgeorgeschool.es](http://www.saintgeorgeschool.es) o truqueu al 972 476 065 · Saint George's School - Fornells de la Selva (Girona)



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

Concentracions massives davant la delegació del govern espanyol, a Barcelona; plaça de la Independència de Girona, i una pancarta a Girona que resumeix el sentit de la protesta ■ ACN / ÒSCAR PINILLA

# La indignació dels jubilats contra Rajoy encén el carrer

Barcelona esdevé l'epicentre d'una mobilització històrica en defensa del sistema públic de pensions ■ Unes 2.000 persones denuncien a Girona "l'estafa" i el "robatori" del govern espanyol

Ò. Pinilla / J. Panyella  
GIRONA / BARCELONA

Són les pensions "de merda" –segons un manifestant–, però són també moltes altres coses, un malestar covat i una indignació que ve de lluny, el que va fer que ahir els jubilats de Barcelona i de les principals ciutats de Catalunya es llancesin al carrer de manera massiva en una mobilització sense precedents que va tenir el punt de mira posat en el govern del Partit Popular. No només reclamen a Mariano Rajoy que respecti el sistema públic de pensions, sinó que, a més, volen que plegui. Aquest era ahir el clam que va omplir els carrers de moltes ciutats i que a Barcelona

va aplegar entre 25.000 i 30.000 persones, unes 2.000 a Tarragona i Girona, i centenars a Lleida.

A la resta de l'Estat, també es van viure manifestacions de gran importància, i des d'Andalusia Rajoy es va donar per al·ludit i hi va respondre amb el seu estil peculiar: "Les pensions s'apujaran el que es pugui, i el que no es pugui, no."

La concentració d'ahir a Barcelona va ser una nova demostració de la força de la societat civil organitzada al marge de partits polítics i sindicats. En aquest cas, la convocatòria la va fer Marea Pensionista, que va demanar expressament als sindicats UGT i CCOO, que es van afegir a l'acte, que no mostressin simbologia pròpia.

## "Millor" sistema en una Catalunya independent

El col·lectiu de Marea Pensionista va distribuir ahir a peu de manifestació un full amb els seus punts de vista sobre la qüestió i amb diverses preguntes i respostes sobre el model de pensions. Una d'aquestes preguntes es qüestiona quin futur tindrien les pensions en una Catalunya independent i la resposta és positiva: "En una Catalunya independent, les cotitzacions dels treballadors cata-

lans facilitarien les pensions dels jubilats catalans i ho podrien fer millor perquè a Catalunya la ràtio entre treballador cotitzant i pensionista és lleugerament superior a la de la resta d'Espanya." Abans d'arribar a aquesta conclusió, es recorda que l'Estat espanyol ha d'assumir el pagament de les pensions d'aquells ciutadans que hi han treballat, encara que resideixin en un altre país,

i que això afectaria tots els catalans que durant la pertinença de Catalunya a l'Estat van contribuir amb la seva cotització a engrossir el sistema públic de pensions.

Tot i aquesta declaració d'intencions, la marxa d'ahir va estar exempta de simbologia independentista, tot i que molts manifestants portaven el llaç groc. S'hi va veure alguna bandera republicana i alguna senyera.

"No volem pancartes", va explicar un dels membres de l'organització a aquest diari. Tot i que en un principi estava previst que la mobilització tingués dos itineraris –el de Marea,

entre plaça Urquinaona i la delegació del govern espanyol, i el dels sindicats, d'Urquinaona cap a Via Laietana–, el cas és que al final hi va haver una sola concentració. Aquest fet

va propiciar que s'acabés organitzant una manifestació de grans dimensions, fins al punt que, quan la capçalera ja havia arribat al carrer Mallorca amb Roger de Llúria, la cua encara

havia de sortir de l'origen.

La falta de sintonia entre els organitzadors de la marxa i els sindicats la va deixar clara el portaveu de Marea Pensionista, Domiciano Sandoval, quan en el seu parlament va denunciar que "els sindicats no es dediquen a treballar el que haurien de treballar". El mateix Sandoval va advertir que la mobilització no s'aturarà fins a aconseguir garantir unes pensions justes i va deixar clar que la seva és una lluita global: "Reconquerirem tots els drets que ara ens roben."

A la ciutat de Girona, per la seva banda, unes 2.000 persones es van aplegar a la plaça de la Independència per denunciar l'"estafa" del govern espanyol. "Que no ens diguin els nets que no vam fer res per ells", assegurava un dels organitzadors damunt l'escenari.

Durant l'acte es va fer una crida a la mobilització permanent de tothom, no només dels pensionistes. "Diuen moltes mentides i ens voldran donar moltes pastanagues", va exclamar un representant del col·lectiu laiioflautes, que va reclamar unes pensions "dignes". ■



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

# Celebració amb cava i crema de fotos de Felip VI

Unes 200 persones festegen a Girona que la justícia europea hagi sentenciat que calar foc a retrats del Borbó és llibertat d'expressió ■ Els concentrats fan crides en contra de la monarquia

**Óscar Pinilla**  
GIRONA

Girona va ser l'escenari ahir d'una festa per la llibertat d'expressió que va incloure brindis amb cava, música antimonàrquica i crema de fotos de Felip VI. S'hi celebrava que la justícia europea hagués sentenciat que calar foc a un retrat dels Borbons no és delictu. Unes 200 persones es van aplegar a la plaça Sant Pere i van cantar a ple pulmó la cançó de Mescalat *El rei vol corona*. "Si el rei vol corona, corona li darem: que vingui a Barcelona i el coll li tallarem", diu la lletra de la cançó.

"No tenim por ara i no en vam tenir llavors", va assegurar ahir Nuri Brugada, la portaveu dels dos manifestants que el 2007 van ser encausats per haver socarrimat un retrat del rei emèrit Joan Carles I. "Europa ens dona suport; tenim dret a ser crítics amb una corona que ens ve imposada", va dir miròfon en mà. Qui també va parlar va ser Lluç Salellas, regidor de la CUP-Crida per Girona, que va agrair "el suport i la solidaritat" de la gent durant els 11 anys que ha durat el procés judicial. "És clar que la monarquia espanyola és autoritària, una monarquia que el segle



Els concentrats ahir a la plaça Sant Pere de Girona. A la dreta, retrats del rei espanyol en flames ■ MANEL LLADÓ

XVIII ja va prohibir la llengua catalana, que ha tingut relacions amb totes les dictadures del món, que s'ha enriquit i que rep diners a costa nostra i per costa nostra", denunciava. "El que ens toca és continuar lluitant per aconse-

guir que la república catalana sigui un fet, una realitat", va afirmar Salellas, i va demanar: "Que la monarquia espanyola estigui lluny de les nostres vides."

Després dels parlaments de Brugada i Salellas parlessin, es va sentir



com els taps de suro sortien disparats de les ampolles de cava i la plaça es va il·luminar amb la flama de desenes de retrats del Borbó cremant. L'olor de socarrimat era ben present.

Els concentrats ahir a la plaça Sant Pere de Giro-

na celebraven que dilluns el Tribunal Europeu de Drets Humans va condemnar l'Estat espanyol per haver imposat pena de presó a Enric Stern i Jaume Roura, els dos manifestants que fa 11 anys van cremar una foto ge-

gant dels reis espanyols a Girona. La justícia europea ho considera "una ingerència en la llibertat d'expressió no proporcionada amb l'objectiu perseguit". La crema de fotografies a la plaça del Vi de Girona el 13 de setembre del 2007 va ser un acte de protesta per la visita de Joan Carles I a la ciutat. Un grup de joves es van concentrar davant l'ajuntament i, a cara descoberta, van calar foc a diverses fotografies en què apareixia el rei Joan Carles I i la reina Sofia i que van enganxar cap per avall en una estructura de cartó.

## Les frases

"Europa ens dona suport; tenim dret a ser crítics amb una corona imposada"

**Nuri Brugada**  
PORTAVEU DELS ENCAUSATS

"Toca continuar lluitant perquè la república catalana sigui una realitat"

**Lluç Salellas**  
REGIDOR DE LA CUP-CRIDA PER GIRONA

Els tribunals espanyols van imposar una multa de 2.700 euros a cadascun dels encausats per eludir la presó per un delictu d'injúries a la corona, amb l'advertència que, si no l'abonaven, s'executaria la condemna a 15 mesos de presó. Ara, la sentència unànime de la cort europea condemna l'Estat espanyol a indemnitzar els demandants amb la mateixa quantitat que van pagar de multa i amb 9.000 euros més en concepte de despeses i honoraris. ■

# LA REPÚBLICA

# És

## Madrienyos pro-1-O reclamen que s'alliberin els presos

**Redacció**  
MADRID

L'entitat Madrileños por el Derecho a Decidir, que va sorgir per defensar la celebració de l'1-O, es va retrobar ahir a la capital de l'Estat per reclamar l'alliberament dels presos polítics, tot acusant el Tribunal Su-

prem i el TC d'actuar de "braç armat" del govern espanyol. En un acte en un teatre madrileny, es va llegir una carta adreçada per Jordi Cuixart, mentre que també es van projectar missatges de la dona de Jordi Sánchez i de l'exdiputada de la CUP Anna Gabriel. Cuixart va



En l'acte es van deixar quatre cadires buides ■ ACN

reclamar el suport dels madrienyos "en aquesta lluita compartida contra un règim del 78 cada vegada més autoritari i il·legítim".

### Societat Civil punxa

D'altra banda, la manifestació que s'havia de fer ahir a la capital de l'Estat espanyol es va suspendre, pel mal temps que feia a Madrid. No obstant això, avui farà una concentració a Barcelona en què tindran com a mestra de cerimònies l'actriu Rosa María Sardà. ■



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

Susanna Barreda, parella de Jordi Sánchez, votant ahir a la seu de l'ANC, amb el vicepresident Agustí Alcoberro al fons ■ JUANMA RAMOS

# Elisenda Paluzie arrasa en les eleccions de l'ANC

David Minoves queda en tercera posició i Adrià Alsina, pròxim a Sánchez, sisè ■ La polèmica exclusió de Baños podria haver contribuït a la baixa participació, que no arriba al 20% del cens

**Emili Bella**  
BARCELONA

L'economista Elisenda Paluzie va ser la candidata al secretariat nacional de l'ANC més votada en les eleccions d'ahir, amb 5.062 vots, molt per sobre de Joan Canadell, cofun-

dador del Cercle Català de Negocis (CCN), que en va obtenir 3.152, i del president del Ciemen, David Minoves, aspirant a presidir l'entitat, que en va rebre poc més de 3.000.

El fins ara cap de premsa de l'ANC, Adrià Alsina, considerat pròxim a Jordi

Sánchez, va quedar en sisena posició, per sota fins i tot del tercer candidat a liderar l'assemblea, David Fernández (vicepresident del CCN), cinquè. Que Paluzie sigui la més votada no vol dir que automàticament esdevingui la pròxima presidenta –l'editora

Liz Castro va ser la més votada en les dues últimes eleccions, però el president va ser Sánchez—. D'entrada, la professora d'economia de la UB recordava ahir que no tenia previst pugar per encapçalar l'entitat, però tot dependrà de les negocia-

cions que s'obren a partir d'ara i fins dissabte, quan els 77 secretaris nacionals escollits ahir triaran a l'Hospitalet el president, el vicepresident, el secretari i el tresorer per als pròxims dos anys.

Segons algunes fonts, la victòria de Paluzie s'expli-

ca per dos factors: ser molt coneguda dins de l'activisme independentista, amb una llarguíssima trajectòria, i no haver pres mai posició per cap dels dos corrents enfrontats.

D'altra banda, que entre les quatre primeres posicions hagin quedat persones que apareixien en la llista que un dels fundadors de l'ANC, Pere Pugès, va enviar per correu electrònic a alguns socis perquè no els votessin (Paluzie, Minoves i Pep Cruanyes –quart–) és tota una bufetada al sector considerat continuista, encapçalat per Alsina.

## Efecte Baños

La casualitat va voler que el nombre de votants, 7.155, acabés amb el fatídic número de l'article de la Constitució que ha servit per carregar-se el govern. Anècdotes al marge, la baixa participació (un 19,5% dels més de 37.000 socis) s'explicaria, segons fonts pròximes a Minoves, per la mala maror prèvia a les eleccions, amb la desqualificació d'Antonio Baños com a candidat. La indignació també es va manifestar en forma de vots nuls, ja que van aparèixer paperetes amb el nom de Baños escrit. El 2016 va votar un 21,4% del cens.

Els aspirants a liderar l'ANC post-Sánchez van esperar els resultats a la seu del carrer Marina, on també hi havia Paluzie i el vicepresident sortint, Agustí Alcoberro, que havia votat al matí al costat de Susanna Barreda, parella de Sánchez. "Avui el Jordi m'ha demanat que vingui a votar per ell. M'ha delegat el seu vot després de cinc mesos a la presó", lamentava. ■

## Defensar la república o ampliar la base

La polèmica per l'exclusió de l'ex candidat de la CUP Antonio Baños per haver participat en tertúlies radiofòniques durant la campanya va ressuscitar el fantasma de la divisió. D'una banda, hi ha els que volen que l'ANC pressioni per defensar la república proclamada; de l'altra, els que, com Minoves, advoquen per concentrar-se a ampliar la base del sobiranisme. La mateixa dicotomia s'observa en l'independentisme parlamentari. En qualsevol cas, la votació telemàtica es

va haver d'aturar unes hores per estudiar les al·legacions de divuit exclosos, entre els quals hi havia Baños, que finalment va quedar descartat. En un article a *El Món*, el periodista va denunciar divendres: "És difícil parlar de confiança quan l'aparell ha insistit a veure enemics entre els companys." "És imprescindible, necessari i urgent refundar l'ANC. El continuisme serà la mort de l'entitat", advertia. I encara més: "És el moment d'apartar els buròcrates i recuperar els activis-

tes, de treure l'ANC dels foscos despatxos i les obscures ambicions i tornar-la als carrers." Alsina va donar suport a l'exclusió de Baños i va posar èmfasi a mantenir la independència de l'ANC respecte dels partits. Per això va carregar contra Minoves, que va ser secretari general de les JERC i membre de la direcció d'ERC en diverses etapes, i va ocupar diversos càrrecs amb els tripartits. Alsina, però, també va ser militant d'ERC –tres anys–, tot i que d'això en fa més de quatre.

## Les frases

“Avui el Jordi m'ha demanat que vingui a votar per ell. M'ha delegat el seu vot després de cinc mesos a la presó”

**Susanna Barreda**  
PARELLA DE JORDI SÀNCHEZ

“És evident que no hi som tots perquè falta Jordi Sánchez. És una votació en un context extraordinari”

**Agustí Alcoberro**  
VICEPRESIDENT DE L'ANC

LA REPÚBLICA

Serà



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

Vicent Partal Director de VilaWeb

# “Estem al mig de la partida i ja veurem com acaba”

**PASSOS ENRERE** · “La renúncia a investir Puigdemont és tan inexplicable com anar als tribunals espanyols després de proclamar la independència” **PATERNALISME** · “El govern no és qui per dir-nos a nosaltres si podem defensar o no la República” **PUGNA** · “Enfrontar-se a Puigdemont em sembla la cosa més descabellada que se li podria ocórrer al PDeCAT”

Emili Bella  
BARCELONA

**E**l periodista Vicent Partal (Bétera 1960) fa un *Nou homenatge a Catalunya* (Ara llibres) amb un relat ordenat i clarificador sobre la proclamació de la República.

**Va fer bé Puigdemont marxant a Brussel·les? Va fer bé Junqueras quedant-se aquí?**

Necessitem temps per saber-ho, però a hores d'ara diria que la marxa a l'exili va ser una idea excel·lent per mantenir la pugna amb Espanya. Respecte a la presó, no m'atrevisco a ser taxatiu sobre si va ser un encert polític o no, més enllà de considerar-la una salvatjada jurídica i d'expressar la meua solidaritat amb les quatre persones que hi són a dins.

**La consellera Ponsatí deia fa uns dies que no era coherent votar la independència i tot seguit acatar l'Audiència.**

Bé, som el primer país on ha passat això. La consellera Ponsatí té tota la raó: no s'havia vist mai al món, en la història de les independències, que una persona que havia votat la independència al cap de pocs dies acatés els tribunals de l'Estat del qual t'has independitzat.

**La independència s'hauria d'haver declarat el dia 3 d'octubre?**

Sí. Si la independència s'haguera proclamat el dia 3 hi hauria hagut moltes possibilitats de consolidar-se com un estat independent immediatament. El 3, entenc que el govern havia deixat aquell marge de temps per al resultat oficial, però el seu gran error va ser no proclamar-la el 10. Després, el que es va aconseguir va ser proclamar-la, que és molt, però ja en una situació molt diferent. El 3 o el 10 haurien estat el moment adequat.

**Diu al llibre que va ser un error que el govern no deixés defensar la República a la gent, i que**



Vicent Partal, a la redacció de VilaWeb ■ JOSEP LOSADA

**l'1-0 hi hauria pogut haver morts. Va ser prudent, doncs?**

El govern va prendre una decisió, molt bàsicament el president Puigdemont, que va ser dir: no deixarem que la violència torne al carrer i en tot cas l'assumirem nosaltres, cosa que els honora. Les meves crítiques sempre parteixen d'aquest reconeixement cap a ells, però hi va haver un punt de paternalisme, es van equivocar en això. Ells no són qui per dir-nos a nosaltres si podem defensar o no la República. L'1-0 al migdia el govern vol frenar el referèndum i la gent el consuma. Aquesta experiència hauria d'haver pesat més.

**Allò de 'ens enviaren els tancs' que responíem dient que era impossible al segle XXI i dins la UE, va ser una ingenuïtat?**

Sí. Ens vam equivocar tots, unionistes i independentistes. No conec ningú que no subscriuís la frase que Espanya no es podia permetre la violència. El que passa és que la partida no s'ha

acabat. La gent entenc que interprete que ja està, que no es va arribar a la punta el 27 d'octubre perquè es va proclamar la independència però no es va fer efectiva, però això és ignorar la història, els precedents i la realitat. Estem al mig de la partida i ja veurem com acaba. Aquesta cosa de dir que hem perdut jo no la compartisc en absolut.

**El pla Moncloa triomfa?**

Jo crec que no. Comencem a veure molt clarament el bumerang. Quan el Tribunal Europeu de Drets Humans fa una sentència com la d'aquesta setmana que clarament va molt més enllà del que els mateixos encausats demanaven que fos aclarit, situa Espanya en un nivell de pària dins el sistema judicial europeu. El que sí que és veritat és que hi ha uns passos enrere difícils d'explicar. La renúncia a investir Puigdemont és tan inexplicable cara enfora com anar als tribunals espanyols després de proclamar la independència.

**“Cap estat no s'ha fet independent sense una lluita d'un parell d'anys pel cap baix després de la proclamació de la independència.” És el pam que falta?**

No, el pam ja no ens falta, en la mesura que ja s'ha proclamat la República, que era el més difícil. La gent no ha entès la importància de la proclamació. Si mires la data oficial de la independència dels països que s'han fet independents en els últims vint anys, mai és la data real. Si d'aquí a dos anys la República és reconeguda, els catalans direm que la vam proclamar el 27 d'octubre del 2017 i a veure qui ho nega. Estem al mig de la batalla, és molt arriscat dir si guanyarem o no; crec que hi ha moltes més condicions per guanyar que no pas per perdre, però és extraordinàriament arriscat dir que hem perdut.

**Explica al llibre que en una reunió d'ERC, Oriol Junqueras va calcular en veu alta els anys que tindria el seu fill quan sor-**

**tís de la presó. Vol dir que ja preveia, dies abans de la proclamació, que la República no s'implantaria?**

Dies abans hi havia una situació molt estranya. La República es proclama divendres, i dimecres a tots els no funcionaris de Presidència, del nucli més directament relacionat amb Puigdemont, els reuneix el cap de personal per dir-los que seran acomiadats dissabte perquè s'implantarà el 155. És molt fort. Quan el 10 no s'atreveixen a proclamar-la, el 27 s'arriba en unes condicions que pràcticament tot el govern estava convençut que no podria defensar-la.

**Dedica un capítol al que anomena la trituradora de partits. Fins a quin punt el PDeCAT està triturat del tot? Marta Pascal pot recuperar les regnes amb vista a les municipals o en cas que es repetissin les eleccions?**

La meua sensació és que estan triturats del tot. Pensant en termes egoistes d'ells, intentar enfrontar-se a Puigdemont em sembla la cosa més descabellada que se'ls podria ocórrer. El món dels partits és molt estrany. Les pròximes setmanes veurem coses bastant espectaculars, això porta camí d'una reconfiguració del mapa polític molt seriosa.

**En quin sentit?**

Els que diuen que cal ampliar la base del sobiranisme hauran d'anar separant-se forçosament dels que diuen que cal implantar la República, i això dibuixarà un escenari diferent en què Junts per Catalunya i PDeCAT s'aniran separant, ERC anirà apartant-se de l'independentisme més proactiu i més disposat a l'enfrontament, no sé què passarà amb aquest moviment que Puigdemont intenta crear, part de la CUP diu que si s'ha d'intentar ocupar un espai més d'esquerra tradicional a la vista dels possibles moviments... Es mou tot. ■



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

# El PDeCAT insta al consens dins de JxCat si cal un nou candidat

■ Pascal reivindica el seu rol mentre dona fins dimarts per saber si mantenen Jordi Sánchez ■ ERC insisteix que “cal créixer” per fer República, a les portes d’una setmana clau

Òscar Palau  
BARCELONA

Els partits independentistes van refermar ahir posicions i van evitar nous moviments en espera d’una setmana que es preveu clau per poder desencaixar, o almenys sacsejar el taulell per fer-ho possible

en breu, la investidura d’un president de la Generalitat. Això sí, sabent que –si no hi ha un sorprenent gir de la situació judicial de Jordi Sánchez– la pilota tornarà a la teulada de Junts per Catalunya, la coordinadora general del PDeCAT, Marta Pascal, va posar èmfasi a reivindicar

des de Mollerussa el paper del partit dins el grup, i va reclamar que, si cal buscar un tercer candidat, aquest sigui “consensuat dins la pluralitat i diversitat que té JxCat”, i alhora “tenint en compte el gran pal de paller” que els demòcrates suposen dins la fórmula electoral. Pascal ho va dir després que aquesta setmana s’hagi conegut que independents de la llista crearan un nou moviment polític, Junts per la República, pel qual ahir va mostrar el seu “respecte”, si bé va evitar valorar-lo per centrar-se a pactar una investidura que eviti noves eleccions i la formació d’un govern que posi fi al 155.

Tot i admetre que “queden pocs dies” per prendre decisions, segons el pacte amb ERC, Pascal manté de moment l’aposta oficial pel número 2 de la llista. “Esperarem la resposta que puguem tenir dimarts”, va indicar, en al·lusió a la vista prevista al Su-



Marta Pascal, ahir durant la seva visita a la Fira de Sant Josep de Mollerussa ■ ACN

## El consell polític de la CUP evita reobrir ara el debat

Entretant, la CUP va celebrar consell polític ordinari ahir a Esparreguera, en què, tal com havia anunciat, va tractar tot just temes organitzatius, i no es va ni plantejar l’última proposta d’acord de legislatura que li van posar sobre la taula JxCat i ERC. Després que els cupaires es trobessin dijous i divendres, per separat, amb

els dos grups, fonts republicanes confiaven que el consell polític serviria ahir perquè concretessin les seves demandes per canviar el sentit de les quatre abstencions que ara tenen decidides en la investidura. Fonts de la CUP, en canvi, ahir van lamentar que “és fals” que sigui aquest l’escull, i altres fonts van con-

firmar que ahir no hi havia hagut “els temps necessaris per debatre”. Els anticapitalistes prefereixen esperar a veure quin és el nom i la fórmula que es proposen per a la investidura, a més d’altres possibles concessions en el pla cap a la República, abans de reobrir el debat intern sobre el sentit del vot.

prem aquell dia per resoldre l’apel·lació presentada per la defensa de Sánchez per poder sortir de la presó. Altres fonts de JxCat també han admès aquests dies que la decisió sobre el candidat s’ha de prendre “en un temps raonable”, i que la situació es podria desbloquejar en un sentit o altre la setmana entrant.

Pel seu cantó, des de la convenció municipalista que va celebrar a Lloret, ERC va evitar continuar pressionant en públic

JxCat perquè nomeni candidat efectiu, però va reiterar, això sí, el discurs que marca el seu canvi d’estratègia política aquesta legislatura. Davant un estat que “infringeix la separació de poders” i que està “disposat a tot per mantenir els seus privilegis”, va dir la secretària general Marta Rovira, l’únic camí a seguir per poder fer realitat la República és el de “sumar i créixer” per “ser més forts”. Rovira, a més, va aprofitar el fòrum per si-

tuar els ajuntaments com a “pilars fonamentals” per construir el nou Estat, i va posar d’exemple el model d’integració d’Oriol Junqueras quan va ser alcalde de Sant Vicenç dels Horts.

També des de Mollerussa, la diputada d’ERC i ex-presidenta del Parlament Carme Forcadell sí que va indicar ahir que continuen “els contactes i les converses”, i es va mostrar convençuda que la formació d’un govern “és cada vegada més a prop”. ■

LA REPÚBLICA

Tens el carnet?

Més de 60 anys al servei del client

**GIL GROUP**

Innovació i qualitat en maquinària agrícola

T'ESPEREM a la Fira de SANT JOSEP (MOLLERUSSA) del 16 al 19 de març

Ctra. Balaguer - Agramunt, km 7,3 - Tel.: +34 973 43 01 29 - +34 973 43 03 05 - Fax: +34 973 43 02 16 - 25616 MONTGAI (LLEIDA) - www.gilgroup.com - www.repuestoagricola.com



VOLVIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

# La violència destapada

**BALANÇ** • Entre el 8 de setembre i el 13 de desembre es van produir 139 incidents violents amb motivació política espanyolista **IGNORAT** • Ho recull un informe de l'anuari de Media.cat, on es denuncia la invisibilitat mediàtica del fenomen

David Marín  
LLEIDA

Insults, amenaces, coaccions, pallisses, actes vandàlics i fins i tot agressions sexuals, d'arma blanca i trets de balins als balcons. La tensió política d'aquesta tardor ha fet sortir al carrer el vessant més violent de l'espanyolisme a Catalunya, amb agressions de diversa gravetat. El periodista Jordi Borràs n'ha fet un recull exhaustiu a través d'un reportatge publicat a l'*Anuari Media.cat 2016-2017*—un recull de reportatges crítics i independents que edita cada any el Grup de Periodistes Ramon Barnils—. En el reportatge *En el nom d'Espanya*, s'hi recullen 139 incidents violents amb motivació política favorable a la unitat d'Espanya, entre el 8 de setembre i el 13 de desembre. Aquests incidents han provocat un total de 101 víctimes de diversa consideració. En el recompte, Borràs no hi ha inclòs les accions policials de l'1 d'octubre per impedir el referèndum i que van provocar un miler de ferits, i es limita a les agressions protagonitzades per ciutadans anònims però que tenen en comú que estan fetes des d'una motivació espanyolista.

“Si bé els seus autors són una petita minoria entre totes les persones que s'han manifestat a favor de la unitat d'Espanya, la violència ha esdevingut més transversal i ha estat una tònica en una gran part de les mobilitzacions dels contraris a la independència”, explica Borràs, que s'ha especialitzat els darrers anys a seguir les activitats dels moviments d'extrema dreta a Catalunya. Una de les conclusions del reportatge és precisament aquesta: tot i que hi ha militants d'extrema dreta que han protagonitzat un bon nombre d'incidents, com per exemple els produïts a Balsareny, “ni de lluny es poden atribuir a l'extrema dreta espanyolista”. “La novetat, i és alarmant que sigui així, és que el perfil de l'agressor ha canviat, i no es tracta ja només d'activistes d'extrema dreta, sinó gent que no pertany necessàriament a aquests grups”, diu Borràs. L'únic denominador comú entre els agressors dels incidents que ha recollit Borràs en el seu informe és l'exhibició de simbologia o consignes espanyolistes.

## Crít a la impunitat

Per què gent que no pertany a cap grup radical ni havia professat fins ara actituds violentes ha protagonitzat agressions físiques o verbals per motius polítics a altres persones? Segons Borràs, l'actitud de l'Estat i dels mitjans de comunicació espanyols des del mes de setembre contra el procés català ha donat ales a aquestes actituds. “*L'A por ellos!* i la violència policial de l'1 d'octubre van ser un crit a la impunitat; quan la policia deixa un miler de ferits i les institucions

de l'Estat ho defensen i ho aplaudeixen, això fa que una part de l'espanyolisme militant consideri que és legítim fer-la sevir.”

Els mitjans de comunicació no han ajudat a evitar-la, sinó al contrari. Segons l'informe de Borràs, la majoria de mitjans de comunicació han alimentat un relat anticatalanista que les ha fet encara més impunes, i quan s'han produït les han ignorat. Els mitjans espanyols que han sortit de la norma, com el diari *Público*, “han estat perseguits i criminalitzats”.

Dels 139 incidents violents registrats fins al 13 de desembre, hi ha tota mena de delictes: desperfectes materials, violació de domicili, pintades a les seus dels partits, amenaces. El més greu es va produir el 27 d'octubre, quan un grup violent va agredir una parella que tornava pel passeig de Gràcia de la celebració de la declaració de la República. Un dels ferits va resultar molt greu, amb ferides d'arma blanca. “Si no hi ha hagut cap mort és de miracle; no hem estat lluny d'això, i seria un autèntic desastre”, explica Borràs, que reclama una reacció de la societat i les institucions per posar-hi fre. “Ens hem de conjurar per denunciar cada cas i no permetre'ls, i prendre mesures com per exemple una oficina o un observatori de la catalanofòbia on ajuntaments i administracions es presentin per denunciar-ho.” Es tracta, aquests sí, de delictes d'odi, perquè són agressions físiques i verbals que estan motivades per la ideo-

**“La novetat alarmant és que el perfil dels agressors ha canviat i ja no són només activistes d'extrema dreta”**

logia o el sentiment identitari de les víctimes. “Seria importantíssim que l'espanyolisme parlamentari acceptés la seva part de responsabilitat en aquest tema i, en lloc de menysprear o negar aquests casos de violència, treballés per evitar-los; m'agradaria sentir Arrimadas o Albiol posant el crit al cel per cada agressió”, declara Borràs.

Dels 139 casos estudiats, en 28 casos les víctimes no han volgut presentar denúncia. En 59 més no se sap si s'han denunciat, i només en 52 s'han portat als tribunals. Per a Borràs, no presentar denúncia agreuja el problema, perquè el fa invisible en l'àmbit penal i també mediàtic i provoca que es perpetui el problema.

L'informe no inclou el miler de ferits de les accions policials del dia 1 d'octubre, sinó que se centra en els actes violents no institucionals. Tot i això, d'aquests, en quatre casos van cometre les agressions agents de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, tres d'ells fora de servei. ■



Assistents a una manifestació espanyolista el 22 de setembre van agredir un jove ■ CCMA

LLIBERTAT, LLEIALTAT I PASSIÓ  
EMOCIONS SENSE FILTRE EN TEMPS DE LA REVOLUCIÓ FRANCESA

Andrea Chénier

UNA SUPERPRODUCCIÓ AMB GRANS ESTRELLES A L'ESCENARI

★★★★★  
«Elegant i eficient posada en escena. Potent!»  
THE TELEGRAPH

Liceu 21 Opera Barcelona  
liceubarcelona.cat | 902 787 397

09 — 28 MAR